

[Marianne Jelved]

Det er udgangspunktet efter førstebehandlingen. Ikke desto mindre bliver Socialdemokratiet indbudt til forhandlinger, men vil ikke medvirke eller kan ikke; det er ikke min sag at vurdere det. Resultatet er, at der ikke bliver noget forlig; hvorpå regeringen kun har én mulighed: at gå til de øvrige tre partier. Det sker, hvilket Socialdemokratiet er orienteret om, og der bliver forhandlinger.

Der er altså ved første behandling annonceret fra Folketingets talerstol til alverden, at der ikke er flertal for regeringens forslag. Hvis man vil have en løsning, skal der ske ændringer af regeringens forslag. Ændringer betyder, at nogle navne må skiftes ud; det kan ikke være anderledes, det er folkestyrets vilkår, det er det, vi sidder herinde og gør dag efter dag, lovforslag efter lovforslag, ikke mindst når der er tale om en mindretalsregering.

Ikke desto mindre beskriver man den proces som at bytte glansbilleder. Jeg kan ikke lade være med at overveje, om man ville have brugt den samme betegnelse, hvis forliget var indgået med Socialdemokratiet efter 7 timers ihærdige forhandlinger i januar måned mellem 7 partier og der var byttet navne ud. Jeg tvivler på, at det var den karakteristik, der var blevet hæftet på en sådan løsning.

Den 28. december 1988 efterlyser jeg i pressen et forslag om, hvad Socialdemokratiet kalder en god løsning. Den er jeg ret interesseret i at kende, vil jeg gerne sige. Der sker ikke noget før den 6. januar 1989. Da modtager ordførerne – i hvert fald modtager den radikale gruppe – et åbent brev fra Socialdemokratiet. Det er om formiddagen fredag den 6. januar; midt under vores gruppemøde bliver det bragt ind. Det gør rede for, at Socialdemokratiet gerne ønsker en bred planlægning, men ikke ønsker at ændre strukturen. Man ønsker at bruge seminariekapaciteten til at uddanne »de kommende års folkeuddannere«.

Samme dag kl. 17.00 modtager jeg pr. telefaks på Nyborg Strand en kopi af et nyt brev fra Socialdemokratiet – denne gang henvendt til undervisningsministeren – hvor Socialdemokratiet beder om, at der bliver genoptaget forhandlinger. Man stiller nogle punkter op, og et af punkterne er, at forhandlinger med Socialdemokratiet forudsætter, at man trækker tre navngivne seminarier ud af planen. Selvfølgelig gør undervisningsministeren det, en mini-

ster må gøre i den sammenhæng, nemlig indkalder til en ny forhandling.

Nu er situationen jo den, at der er indgået et forlig, og hvis folkestyret overhovedet skal kunne fungere, må man respektere, at et forlig er et forlig, og det ved Socialdemokratiet lige så godt som alle andre. Derfor er det også i Socialdemokratiets sidste brev angivet, at forhandlingerne selvfølgelig må foregå mellem de seks forligspartier og Socialdemokratiet. Disse forhandlinger førte desværre ikke til noget resultat.

Jeg vil her understrege, at efter alle de ord, der er sagt af Socialdemokratiet, mangler offentligheden fortsat kendskab til Socialdemokratiets konkrete forslag. Når man læser første- og andenbehandlinger skal man være dygtig, meget dygtig, for at uddrage noget som helst konkret af dem. Jeg siger ikke, at jeg er meget dygtig. Jeg vil gerne lade den mulighed stå åben, at nogen kan udlægge teksten for mig og forklare mig, hvad det er, Socialdemokratiet ønsker på dette område. Jeg er ikke i stand til at læse det, skal jeg sige, ikke engang mellem linjerne.

Det, der har været underprioriteret i denne debat, er sagens kerne, og det er ret sædvanligt, når man ønsker at lægge røgslør ud og dølge sin egen manglende aktivitet eller medvirken eller ulyst til et eller andet. Sagens kerne er: For 10–15 år siden uddannede 29 seminarier 4.000 lærere om året. I disse år uddanner 24 seminarier ca. 1.000 lærere om året.

På et af vore udmærkede seminarier her i landet – et tosporet seminarium, hvilke vi har en del af – tilbyder man i 1988 ikke følgende linjefag: matematik, fysik, biologi, fransk, håndarbejde, hjemkundskab, tysk, samtidsorientering. Til næste år vil man lave en rulning, hvor man trækker fire af disse fag ind i varmen og skyder fire andre ud. Så sidder man på de udmærkede seminarier med små linjefagshold, 4, 5, 6, 7, måske lidt flere, selv om en væsentlig del af seminariernes formål er at give de lærerstuderende en personlig udvikling. Det gør man netop bedre i større fora end på små hold. Det problem løses ikke med de bud, Socialdemokratiet er kommet med, nemlig at tilføre den nuværende seminariestrukturens kapacitet andre former for uddannelsesaktiviteter. Det er ikke en saglig og ordentlig løsning, hvis det er læreruddannelseskvalitet, man ønsker at fremme.